

Egy ember
JIM ELLIOT
Isten tervéért

A főiskola elvégzése után Jim Elliot a missziói küldetésére készült minden erejével. Még a neki oly kedves és fontos személy, évfolyamtársának a testvére, Betty Howard sem állhatott az Isten iránti engedelmesség útjába.

1950 nyarán megismerkedett egy Ecuadorban (Dél-Amerikában) szolgált misszionáriussal, aki beszélt Jimnek a kecsua indiánok életéről és ellenséges szomszédaikról, az aukákról vagy huaoranikról [ejtsd: vaorani]. Azok az indiánok még soha nem hallottak az Úr Jézusról. Ők huaoraninak, azaz szabad népnek nevezték magukat, ellenségeik viszont aukáknak, azaz vadaknak hívták őket. Jim szíve megdobbant: Vajon nem Ecuador az a hely, ahol Istennek szolgálhatna?

Tíz napig imádkozott, és bizonyosságot kapott erről. Akkor közölte szüleivel és barátjaival, hogy Isten Ecuadorba vezeti. Többen csodálkoztak azon, hogy miért pazarolná el életét és sokféle tehetségét ez a szellemes, vidám fiatalember az őserdő mélyén néhány indiánra, akik még olvasni sem tudnak.

– Nem mernék itthon maradni, miközben kecsuák vesznek el – válaszolta a kérdezősködőknek Jim.

Végre 1952. február 2-án egy hajó fedélzetén útra kelhetett Ecuador felé. Misszionárius társa a vele egyidős, bölcsész végzettségű Pete [pít] Fleming volt.

Jim este a hajókorlátnál állt, figyelte a csillagok kigyúlását, és elmerengett: gyermekkori álmai és annyi év imádsága után Isten megadta szíve kívánságát. Ujjongó öröm és hála töltötte el. Lelkesen érkezett Ecuadorba. A fővárosban, Quitóban [kító] egy ecuadori családnál lakott Pete-tel, és fél éven át spanyolul tanultak. Eközben Isten Betty életében is munkálkodott, és őt is az indián törzsek közötti szolgálatba hívta. Áprilisban már ő is Quitóban lakott és tanulta a spanyol nyelvet. Jim örömmel látta viszont Bettyt, de most is úgy érezte, Isten még nem akarja, hogy összeházasodjanak. A munkát egyedül kell elkezdenie a dzsungelben. Augusztusban Jim és Pete Shandiába, a keleti őserdőbe utazott a kecsuák közé, Betty pedig szeptemberben a nyugati őserdőbe, a colorado indiánokhoz.

Shandiában az első hetekben egy idős misszionárius volt Jimékkel, amíg beletanultak a kecsua nyelvbe és a dzsungel életmódba. Az indiánok barátságosan fogadták a két fehér fiatalembert, Jim és Pete pedig szinte az egész napját együtt töltötte velük. A banánlevesből és kávéból álló reggeli után Jim a kecsuák gyógyításában segédkezett, majd a leendő repülőgép-leszállópályának irtotta a fákat az indiánokkal együtt.

Látogatta a családokat, és kis fekete noteszébe fáradhatatlanul jegyzetelte a hallott szavakat. Esténként kíváncsi indiánoktól körülvéve, kérdéseikre válaszolgatva írta a leveleit és a naplóját.

Ahogy haladtak a nyelvtanulásban, a kecsuák egyre inkább a bizalmukba fogadták őket. Megnyitották az iskolát, ahol a környék ifjúsága tanult írni-olvasni, hogy később majd a Bibliával tudjanak foglalkozni, és tudják a saját népüket tanítani.

A leszállópálya betonozása és az új épületek munkái keservesen lassan haladtak. Ráadásul áprilisban beköszöntött az esős évszak. A tavasz és a nyár is hatalmas esőzéssel telt. Július végén akkora felhőszakadás volt 36 órán át, hogy a folyó Shandia mellett kiöntött és az ár elpusztította az egész missziói állomást.

Vajon merre vezet tovább az Úr Jimet?